

ΡΙΠΕΣ

Υποκρισίες

ΝΟΜΟΣ που επιβάλλει τη λογοκρισία στον Τύπο, είναι αυτόχρονα αντισυνταγματικός.

ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ προστασία της ελευθεροτυπίας αγνοούν μόνον ανελεύθερα καθεστώτα.

ΚΑΙ επειδή η κυβέρνηση θεωρεί εαυτήν σοφότερη του συνταγματικού νομοθέτη και ευφυέστερη των κυβερνήσεων άλλων χωρών, που δεν διανοήθηκαν - καίτοι αντιμετώπιζαν πρόβλημα τρομοκρατίας - να θίξουν την αρχή της ελευθεροτυπίας, βρήκε τον τρόπο να υποκαταστήσει τη νομοθετική λειτουργία δια του γνωστού αρμοδίου εισαγγελέα:

ΑΝΕΘΕΣΕ, με τον τρομονόμο της, σε αυτόν να επιβάλλει ελεύθερως προληπτική λογοκρισία - να απαγορεύει εκ των προτέρων τη δημοσίευση κάθε είδους δηλώσεων και προκηρύξεων, γνωστών ή αγνώστων τρομοκρατικών οργανώσεων ή ομάδων.

ΚΑΙ ο εν λόγω εισαγγελέας, με τον επίσης γνωστό ζήλο του, αφού εξέδωσε τις γνωστές απαγορευτικές διατάξεις με τους υπαιτιγμούς για διαφήμιση της τρομοκρατίας από εφημερίδες, έβαλε χθες «γκολ»:

ΔΙΕΤΑΞΕ, πρωί πρωί, τη σύλληψη, ως παραβάτη του τρομονόμου, του διευθυντή της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία».

ΑΦΟΥ δεν μπορούν να πατάξουν την τρομοκρατία, πατάσσουν τον Τύπο!

ΚΑΙ θέλουν να μας πείσουν πως «ο νόμος είναι νόμος» και ότι εξακολουθεί να είναι ευνομούμενη η Πολιτεία που περιγράφει το Σύνταγμα και περιβάλλει την εισαγγελική αρχή με έκτακτες εξουσίες...

ΑΛΛΑ το μέγεθος της υποκρισίας αναδεικνύεται σε όλο του το μεγαλείο, λίγες μόνον ημέρες από το Παγκόσμιο Συνέδριο Εκδοτών Εφημερίδων, όπου ο Πρωθυπουργός διαβεβαίωσε:

«**Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ** κυβέρνηση είναι ταγμένη υπέρ της προστασίας του Τύπου από κάθε επέμβαση, που θα περιόριζε την ελευθεροτυπία»!

ΟΤΙ «ο Τύπος είναι φορέας διαφωτισμού», δεν ήταν ανάγκη να το πει ο Πρωθυπουργός για να το μάθουμε.

ΑΛΛΑ ότι η κυβέρνηση που τον φιμώνει και καταδιώκει τους λειτουργούς του, είναι φορέας σκοταδισμού, πρέπει να το ακούσει.

ΣΗΜΕΡΑ στο Αυτόφωρο Πλημμελειοδικείο δεν δικάζεται η δήθεν παρανομία του Τύπου, αλλά η προσβολή του Συντάγματος από νόμο-φιμωτρο και διώκτη του Τύπου.

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΟΡΝΕΡΑΚΗ

ΟΡΝΕΡΑΚΗΣ 91

B1

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Αριστερά του 2000

Η παράλληλη πορεία εκσυγχρονισμού και σύγκλισης ΠΑΣΟΚ και Συνασπισμού θα οδηγήσει σύντομα στη δημιουργία της Αριστεράς του 21ου αιώνα

ριθωριοποίηση και θα την καθιστούσε ανίκανη να επιδράσει στην ανασυγκρότηση του προοδευτικού χώρου.

Το πιο επιθυμητό σενάριο είναι η παράλληλη πορεία εκσυγχρονισμού και σύγκλισης των δύο χώρων με πολιτική ενότητα και στους δύο. Ο διπλός μετασχηματισμός - εκσυγχρονισμός τους και η σύγκλιση τους είναι δύο αλληλοτροφοδοτούμενες διαδικασίες. Αυτό είναι το ομαλό και πλέον επιθυμητό σενάριο. Είτε με το ομαλό σενάριο της συντεταγμένης προσέγγισης των δύο χώρων είτε μέσω πιθανών μεγάλων ανακατατάξεων και αναταράξεων, σ' αυτούς πρέπει να οδηγηθούμε μέσα από ώριμα θέματα προς ένα σύγχρονο, ανθεκτικό, προοδευτικό, κοινωνικοπολιτικό μπλοκ «εξουσίας». Το μπλοκ αυτό δεν θα δώσει μόνο απάντηση στο πρόβλημα μιας σύγχρονης προοδευτικής εναλλακτικής λύσης.

ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Προοπτικά, το προοδευτικό μπλοκ, με το διάλογο, τις οσμώσεις και συγκρούσεις του, θα αποτελέσει τη «μήτρα» για τη γέννηση μιας νέας, μοντέρνας, πολυφωνικής Αριστεράς του 2000, «κινηματικής» και «κυβερνητικής», ενταγμένης στο ρεύμα μιας νέας ριζοσπαστικής Ευρωπαϊκής Αριστεράς, που θα ανοίγει το δρόμο στην υπέρβαση του ιστορικού σχίσματος στο εργατικό σοσιαλιστικό κίνημα των αρχών του 20ού αιώνα.

Η νέα Αριστερά δε θα προκύψει μόνο με διεργασίες στα όρια του σημερινού ΣΥΝ. Θα συμβάλουν σ' αυτήν οι ανακατατάξεις και ο αριστερόστροφος εκσυγχρονισμός των κεντροαριστερών, σοσιαλιστικών δυνάμεων. Όσο πιο ισχυρός, ανανεωμένος, δυναμικός, τολμηρός και ικανός για μεγάλη πολιτική είναι ο σημερινός ΣΥΝ τόσο πιο γρήγορα θα βαδίσουμε προς τον μεγάλο Συνασπισμό, τη μήτρα της σύγχρονης πλειοψηφικής Αριστεράς του 21ου αιώνα. Τις ωδίνες του τοκετού μόλις που αρχίσαμε να τις αισθανόμαστε.

Σημείωση των «ΝΕΩΝ»: Ο Μίμης Ανδρουλάκης είναι βουλευτής του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου.

Ο ΔΙΧΑΣΜΟΣ κομμουνιστών - σοσιαλδημοκρατών στην Ευρώπη βασίστηκε τις προηγούμενες δεκαετίες και στο διπολικό σχήμα Ανατολή - Δύση. Η κατάρρευση της «Ανατολής» καθώς και οι παράλληλες προοδευτικές αναζητήσεις που αναπτύσσονται στους δύο χώρους για μια νέα οικουμενική προσέγγιση των παγκόσμιων και ευρωπαϊκών υποθέσεων, δημιουργούν αντικειμενικά νέο πεδίο συγκλίσεων, παρά τις σοβαρές αντιστάσεις που συναντούν από γραφειοκρατικές δογματικές αντιλήψεις και από παραδοσιακές δεξιόστροφες σοσιαλδημοκρατικές.

Την ανανεωτική αυτή πορεία σε ευρωπαϊκό πεδίο δυσχεραίνουν τα δραματικά προβλήματα του μεταρρυθμιστικού εργαζομένου της περυστοετίας.

Στην Ελλάδα, τα πράγματα είναι σχετικά διαφορετικά. ΠΑΣΟΚ και ιστορική Αριστερά ξεκίνησαν από εθνικοανεξαρτησιακές αντιμπεριαλιστικές θέσεις με αποκλίσεις «υπαρκτού» ή «τριτοκοσμικού» σοσιαλισμού και μπορούν αντικειμενικά να κινηθούν παράλληλα στον εκσυγχρονισμό των διεθνών τους αναφορών.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ

Το ΠΑΣΟΚ επέδειξε έναν ιστορικό ολοκληρωτισμό. Επιχείρησε και μάλιστα με σχετική επιτυχία να στηρίξει τις αναφορές του τόσο στην κεντρία παράδοση και τους πανδημοκρατικούς αγώνες κατά της Δεξιάς όσο και σ' αυτούς της ΕΑΜικής Αριστεράς. Αξιοποίησε, ως κόμμα εξουσίας, για τη διεύρυνση της εκλογικής του πελατείας το σύνδρομο «νομιμοποίησης» και «κοινωνικής ένταξης» αντιστασιακού κόσμου της Αριστεράς. Με το σχήμα δεξιά - αντιδεξιά στη βάση παραδοσιακών στερεοτύπων εξασφάλισε «εκδιαστική» κι όχι «προγραμματική» ψήφο από το χώρο της Αριστεράς.

Έτσι, το πεδίο της ιστορίας και των ανθρώπων της τα προηγούμενα χρόνια εξελίχθηκε σ' ένα επιπλέον πεδίο σύγκρουσης ΠΑΣΟΚ και Αριστεράς. Ο εκ-

συγχρονισμός των δύο χώρων και η θετική, δημοκρατική και ανανεωμένη σχέση της Αριστεράς με την ιστορία της χώρας και τη δική της ιστορία θα οδηγήσει

Του Μίμη Ανδρουλάκη

σε ισχυρή σύγκλιση στο πεδίο των ιστορικών αναφορών.

Σοβαρές αντιθέσεις ΠΑΣΟΚ - Αριστεράς παράγονται από τη διαφορετική τους λειτουργία στο πολιτικό σύστημα. Η διαμόρφωση του ΠΑΣΟΚ σε παραδοσιακό «κόμμα εξουσίας» (πελατειακό δίχτυ, πολυσυλλεκτικότητα, κράτος: λεία του νικητή), σε συνδυασμό με την δχρονική διακυβέρνησή του και τα εκφυλιστικά της φαινόμενα, φόρτισε την αντίθεση με την Αριστερά. Η σύντομη «κυβερνητοποίηση» του ΣΥΝ και τα παρεπόμενά της διέυρναν το ρήγμα. Ωστόσο, ο εκσυγχρονισμός των δύο χώρων και η κυβερνητική «νομιμοποίηση» του ΣΥΝ δημιουργούν δυνατότητες αντικειμενικά για σύγκλιση και στο πεδίο της εξουσίας.

Σ' αυτή την αντικειμενική τάση σύγκλισης και μερικής επικάλυψης των δύο χώρων, υπάρχουν αντίρροπες τάσεις. Από τις διαφορετικές ιδεολογικές αναφορές ως τις μνήμες αντιπαλότητας, τα βιώματα, τις παραδόσεις, τις νοοτροπίες και τις αδράνειες των κοινωνικο-ψυχολογικών παραγόντων. Από τις αντιθέσεις λόγω του διαφορετικού τύπου πολιτικής και κοινωνικής εκπροσώπησης των δύο χώρων μέχρι αυτές λόγω των «προσώπων» όπως οι πολλαπλοί συμβολισμοί, τα πάθη και οι αντιθέσεις που αντιπροσωπεύει ο ηγεμονικός και «χαρισματικός» τύπος ηγετικής λειτουργίας

του Α. Παπανδρέου.

Από αντιθέσεις που προκαλούνται από τις ανάγκες συνοχής και αναπαραγωγής των κατεστημένων δομών «εξουσίας» στους δύο χώρους μέχρι τις αντιθέσεις διαφορετικών «ηγετικών συμφερόντων», τα οποία αυτονομούνται από τα ιδεολογικά και κοινωνικά ρεύματα που αντιπροσωπεύουν. Αντιθέσεις και συγκρούσεις στις οποίες οδηγούν οι μάχες για τη διεύρυνση του ζωτικού χώρου στην εκλογική αγορά, για την κατάκτηση θέσεων στους μαζικούς φορείς, στους θεσμούς και οργανισμούς εξουσίας.

Έτσι, συχνά συμβαίνει το εξής πολιτικό παράδοξο: όσο προσεγγίζουν δύο σχηματισμοί, τόσο οξύνεται η σύγκρουσή τους για τη διανομή της εκλογικής αγοράς. Πρόκειται για τον εκφυλισμό του πολιτικού και ιδεολογικού ανταγωνισμού σύγχρονων πολιτικών χώρων σε μάχη οικοπεδοφαγίας.

Η αδιαμφισβήτητη μακροπρόθεσμη τάση προσέγγισης των δύο χώρων ως χώρων μπορεί να στηρίξει πολλά πιθανά εναλλακτικά σενάρια στο κομματικό τοπίο της Κεντροαριστεράς και Αριστεράς. Πολλά πιθανά σενάρια εξελίξεων στο χώρο του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΝ όσο και στις μεταξύ τους σχέσεις.

ΛΑΪΚΙΣΤΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

Η αναπαραγωγή στο ΠΑΣΟΚ μιας λαϊκιστικής αντιδεξιάς πολυσυλλεκτικής φυσιογνωμίας θα έχει καταστροφικά αποτελέσματα για το μέλλον αυτού του χώρου και για τις σχέσεις του με την Αριστερά.

Επίσης, η αναδίπλωση της Αριστεράς ή σημαντικών τμημάτων της σε παρωχημένα πρότυπα ή, ακόμα χειρότερα, μια ανεργία και τυχοδιωκτική οπισθοδρομική τους, αν τυχόν περνούσε, θα οδηγούσε την ίδια σε πε-